

Milenadan Kafkaya Mektuplar 4

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 25 Şubat 2020

Lanetin işkillendiğini duyar gibiyim sanırım kışın da ferî kaçtı kaçacak ve şimdi duyguların tüm ümmetine sığınıp da düştüm yollara.

Hırsla bezeli nefislere aldırış etmeden diktiğim müstesna bir yürek mintanı hani kıvrımlarına sokulduğum yaşlı bir bulut gibi sıtma geçiren masallardan düşen payıma ve işte sıraya sokuyorum hayallerimi ne de olsa düşkünlüğüm, dünden miras düşlere belki de düşe kalka büyümediğim içindir çocukluğuma öykündüğüm o miras.

Fötr şapkalı bir adam-elbette babam- ve heybetli omuzlarına damlayan göğün gözyaşı: sanırım irkildiğim kadar tiksiniç yüklüyüm ne de olsa çamurlu yollardan üstüme sıçrayan hezeyandır kötülükten ve kötü insanlardan uzak durmama sebebiyet veren.

Kurşun döktüren kıvamda masallar belki de bir kurşun askere özendiğim ne de olsa dünümden genlerime taşınan askeri bir bölükte uzman ve seferber olmakla övündüğüm kıtalar arası geçiş yaparken asker selamı vermeyi de kendime en çok yakıştırdığım.

Hangi mıntıka mı?

İyi de bilemem ki hele ki koğuşuma girmeme saatler kala ve ben tüm disiplinimle hidayet yolunda kültürfizik yaptırıyorum duygularıma sanırım randıman almak adına daha çok m/eziyet yüklenmeliyim ve de soldan sağa sıralamalıyım.

Bir çıkış noktası ararken bir sözcük olmaya doğru yol alıyorum ve apoletlerimin yarattığı o huşu ile sefertasına dolduruyorum kayıp ruhları tıpkı esir düştüğüm bir yürekte kala kaldığım bir başıma ve yeniden medet umduğum üzere duvarlara taş döşüyorum ve örüyorum hicabı sancılı ruhun aradığı rahmete duyduğum inançla.

“Yeryüzünde en suçsuz varlık uyku, oysa en suçlu varlık insan!”

(F.Kafka)

Sözcükler öğütür ve övünürken ödül bildiğim hangi duygu ki askıya aldığım geleceğin de şiarı iken hayaller ve uykusuzluktan yakınan bir canlının daha varlığı aslında yokluğuna denk düştüğüm hele ki varlığı ile yazıları haricinde tanışmadığım.

Bir muska belki de içimde salınan hani devşirme bir acı gibi nasıplendiğim ve politikasını asla

onaylamadığım bir ölüm kalım savaşı.

Bir savaş ertesi de doğmadım ben çünkü sahipleneceğim savaşı büyüdükçe edindim ve martavalların uçuştığı bir çağa çanak açan izdiham ve nefrete yenik düştüm.

G/örüntüler itibari ile firar ettiğim bir fotoğraf karesi filan da değil hani içine g/izlendiğim ve boykot ettiğim tüm tek kişilik kareler sadece öz güvene haiz olan insanların çektiği resimler gel gör ki iki kelimeyi bir araya getiremeden çoktan firar ediyorlar düşlerimden hele ki karşı karşıya gelmeden kendimin firar ettiği elbette uğradığım yenilgide nal topluyorum gidenlerin arkasından.

Ölümün bir izdivaç olduğu malum üstelik renginiz yine beyaz ve düşkünlüğüm acılara ve de toprağa ne de olsa toprağa ait köklerim ve her ne kadar İstanbul'un taşı toprağı altın olsa da benim tek ziynetim yüreğim elbette en çok da İstanbul'a sevdalı yüreğim ne de olsa sevimliyi hak eden ve fazlasıyla karşılığını veren masum bir sevda masalı bizimki.

Sözcükler kimi zaman kompliman yapıyor ve ben rencide edildiğim her kareyi muştuluyorum ve yorgunluğumu iptal edip kayıt düğmesine basıyorum ve tüm şaşkınlığımla mizacıma yenik düşmenin ertesinde bir uzlaşma arıyorum.

Irmaklar kurudu belki de.

Kimi gölün suyu çekildi.

Ve taşkınlara sebebiyet verdi kimi zaman kimi iklim ve kimi coğrafya.

Bir kara parçası isem ben sadece bir yarım adayım elbette ait olduğum bir ana kıta yok iken ya da ben çoktan bağlarımı koparmışken ve müspet menfi tüm söylemleri sahiplenip arşı alaya çıkıyor sınır ihlali yapılan ruhum ve akça pakça göğün bir kara buluta teslim olmasını kendime yediremeyip aydınlığı çağırıyorum.

Farklı addedilen bir varlık isem.

Farklılığın kimi zaman bir suç unsuru olduğu.

Boykot edildiğimden fazlasıyla kendimi boykot etmişken hiçbir ön görüş yok ki; benden heyecanlı ve coşkulu olmasın.

Çapaklı gözleri kelamın ve selamın havalarda uçuştığı nihayetinde Tanrının sahiplendiği bir selam elbet Allah rızası için çıktığım yolda arayışıma yön veren sayısız insan hele ki içimdeki huzura ket vurulmuşken

sorun etmemeye çalışsam da yaftalar zincire vuruyor benliğimi ve ben dilinden soyutlanıp biz olmaya doğru yol alıyorum.

Oysaki nasıl da beyhude ve arpacı kumrusu gibi düşünüyorum lakayt gölgelerden uzaklığıma mesafeler eklediğim yetmezmiş gibi kendime yakın durmaya ç/alıyorum yine de çözümleyemediğim çok şey var ve asla dile gelmeyecek asla titri olmayan bir bulut gibi salındığım ve ocağım sönmesin diye aralıksız dua ettiğim.

Bir defteri kebir ise az evvel itelediğim.

Yoksa bir mezar taşı mı sürekli not almam gereken lakin ne ömür yeter ne de mezar taşı izin verir o uzun hayat hikâyeme.

Sadece başlangıç ve de bitiş ya, arada olanlar?

Ne yani, o kadar kolay mı iki tarihin arasına sığmak?

Ölüm döşediğinde mevsim belki de feryat figan içimdeki coşku. Hem düşkünüm bahara hem de gözlerim nemli ne de olsa kışı istediğim gibi yaşayamadım ve ruhumda kopan fırtınalardan da asla taviz vermedim ve düş kulvarında birinciyim işte belki de bir imge tuzağına düşmemek adına peşi sıra yazıyorum hâsıl olan her hangi bir duyguyu.

Tamamlamaya dair de bir yanılgıya düştüm ve alındığım her insan ve de her diyalog belki de üstü kapalı cümleler ve ben monolog düzeyinde iletişim kurarken insanlarla...

Sözcüklerin sığınak olduğu bir pencere aralığı işte ve örtüştüğüm hiçbir duygu yok ki içtenlikle itiraf edeyim.

Ve işte postaladığım bir günün gecesi elbette sanal dünyanın hummalı çırpınısında denk düştüğüm tüm yorgunluğu satırlara b/öldüğüm...

Uçkuruna düşen sözcükler ve de imgeler elbette kalemin kapsama alanın dışında hatta ve hatta bu amiyane tabiri kullanmam bile edebiyatın edebine aykırı lakin gerçek hayatta mevcut olan her şey de edebiyatın hammaddesi iken ben layığıyla bir İstanbul insanı olmak adına örtüştüğüm asalet ve kundaklanan mahremiyetime bir atıfta bulunmadan sadece sıralıyorum notaları elbette sizin gözünüzde her biri sadece bir cümleden ibaret lakin ruhumda aralıksız çalan müziğin de eşliğinde her bir cümleyi kaleme alıyorum ve s/özlendiğim doğrultuda hayatla başa çıkmak adına tüm çabam.

Gönül ferahlığı ile günü düne devretmek adına itiraf etmeliyim günlük bilançoymu belki de dünde kalan

mesleğimin kırıntıları ile kimi zaman kelimeler can buluyor elbette yüreğin tüm isyanı ve mizacı da kendine savrulmuş hoyrat bir nida: tıpkı dünün kabadayıları gibi öfkelenmişim lakin sadece içimdeki saf ve şaşkın çocuğa çünkü elimde olmadan seviyor ve inanıyorum ben ve de en zayıf noktam iken aşk.

Aşikâr olansa aşka âşık olmam belki de içimdeki gizemi çözüp kendimi baltaladığım koca ömrün de hesabını yine kendime vermek...

Elimde olmadan sevdiğim için ve de verdiğim tüm rahatsızlık adına özür diliyorum: elbet kendimden ve tüm evrenden hele ki iz düşümü hüznün ise tüm öğretilerin de canı cehenneme demekten kendimi alamadığım...